

(คำพูดที่แสนหวานสูงส่ง ที่พูดไว้โดย มามา จากัดฮัมบา เพื่ออ่านในวันจาร์ระลึกถึง – 24 มิถุนายน 2026)

บนสนามของการกระทำนี้ คาร์มาคือสิ่งที่เป็นนิรันดร ลูกไม่ควรละทิ้งคาร์มา แต่ลูกต้องกลายเป็นคาร์มาโยคี

โลกนี้คือสนามของการกระทำ ที่แต่ละดวงวิญญาณมนุษย์เล่นบทบาทของตนเอง ดวงวิญญาณสูงสุดก็มีบทบาทนี้ด้วยเช่นกัน แต่ท่านไม่ได้เข้ามาสู่วงจรของการเกิดและการตายเหมือนดวงวิญญาณทั่วไป เหมือนกับดวงวิญญาณ บัญชีของการกระทำของท่านก็จะไม่กลับมาถูกทำให้เสียไป พ่อพูดว่า: “พ่อเพียงมาเพื่อปลดปล่อยลูกดวงวิญญาณ และเหตุนี้เองพ่อจึงถูกเรียกว่าผู้ปลดปล่อย ผู้เดียวปลดปล่อยลูกจากปวงพันธะ และประทานการหลุดพ้นและการหลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์แก่ลูก”

ท่านขจัดปวงพันธะของมายาที่ดวงวิญญาณถูกผูกไว้ และทำให้เขาบริสุทธิ์ พ่อพูดว่า: “หน้าที่ของพ่อคือการปลดปล่อยดวงวิญญาณจากปวงพันธะทั้งหมดของพวกเขาและนำพวกเขากลับบ้าน” ท่านต้องทำความเข้าใจกฎของความเป็นนิรันดรและระเบียบวินัยของโลกว่าโลกมนุษย์นี้โตขึ้น(เพิ่มขึ้น)อย่างไร และแล้วก็มีช่วงเวลาที่ลดลงด้วยเช่นกัน ไม่ใช่เพราะว่ามันโตขึ้น มันจึงโตขึ้นต่อไปเรื่อยๆ ไม่เลย มันก็ลดลงด้วยเช่นกัน ทุกสิ่งในโลกนี้อยู่ภายใต้กฎ มีกฎเมื่อลูกเข้ามาสู่ร่างกายของลูกด้วย เริ่มต้นจากการเป็นทารก และแล้วกลายเป็นเด็ก วัยหนุ่มสาว และวัยชรา มันไม่ได้แก้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่เริ่มแก่งร่างกายก็กลับมาเสื่อมสลาย ดังนั้น ทุกสิ่งจึงโตขึ้นและมาถึงจุดจบของมัน นี่คือนิรันดร ในลักษณะนี้ มีกฎของการให้กำเนิดของโลก มีขั้นตอนของชีวิตของลูก และมีขั้นตอนของการเกิดของลูกด้วยเช่นกัน และแล้วก็มีขั้นตอนของการให้กำเนิดที่ดำเนินต่อไป ในลักษณะนี้ ศาสนาทั้งหมดมีขั้นตอน เริ่มแรกศาสนามีพลังที่สุด และแล้วผู้ที่ตามมาก็มีพลังน้อยลง ศาสนาถูกแบ่งแยก ศาสนาดำเนินต่อไป ทุกสิ่งดำเนินไปตามกฎ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องเป็นที่เข้าใจ

ในวิธีนี้ พ่อพูดด้วยว่า: พ่อมีบทบาทในสิ่งนี้ พ่อเป็นดวงวิญญาณด้วย พ่อ พระเจ้า ไม่ใช่สิ่งอื่นใด พ่อก็เป็นดวงวิญญาณด้วย แต่หน้าที่ของพ่อยิ่งใหญ่และสูงส่งมาก และเหตุนี้เองพ่อจึงถูกเรียกว่าพระเจ้า เช่นเดียวกับที่ลูกเป็นดวงวิญญาณ พ่อก็เป็นเช่นเดียวกัน เช่นเดียวกับที่ลูกเป็นมนุษย์ ลูกของลูกก็เป็นมนุษย์ด้วยเช่นกัน ไม่มีความแตกต่างใดๆในสิ่งนี้ มีหรือไม่? ดังนั้น พ่อก็เป็นดวงวิญญาณด้วย ไม่มีความแตกต่างระหว่างดวงวิญญาณ แต่มีความแตกต่างอย่างมากในหน้าที่ของเรา เหตุนี้เองจึงกล่าวได้ว่าหน้าที่ของพ่อแตกต่างจากหน้าที่ของคนอื่นทุกคน พ่อไม่ใช่ผู้ก่อตั้งศาสนาที่มีขีดจำกัด พ่อคือผู้สร้างโลก ในขณะที่คนอื่นเป็นผู้สร้างศาสนาของพวกเขาเอง เช่นเดียวกับที่ดวงวิญญาณเหล่านั้นทำงานในเวลาของเขาเอง เช่นเดียวกัน พ่อก็มาในเวลาของพ่อเอง หน้าที่ของพ่อไม่มีขีดจำกัดและกว้างใหญ่ หน้าที่ของพ่อยิ่งใหญ่และพิเศษสุด เหตุนี้เองจึงกล่าวได้ว่า: งานของพ่อพิเศษสุด พ่อถูกเรียกว่าผู้ทรงพลังอำนาจ งานที่มีพลังที่สุดคือการปลดปล่อยดวงวิญญาณทั้งหมดจากปวงพันธะของมายา และการปลุกตื่นอ่อนของโลกใหม่ เหตุนี้เอง ในภาษาอังกฤษ พ่อจึงถูกเรียกว่า Heavenly God-Father พระคริสต์ถูกเรียกว่าพ่อของศาสนาคริสต์ แต่เขาไม่สามารถถูกเรียกว่า Heavenly God-Father ได้ พระเจ้า ดวงวิญญาณสูงสุด คือผู้เดียวที่ก่อตั้งสวรรค์ ดังนั้น สวรรค์ก็เป็นโลกใช่หรือไม่? สวรรค์ไม่ใช่ศาสนา ดังนั้น พ่อคือผู้ก่อตั้งโลก และในโลกนั้นมีศาสนาเดียวและอาณาจักรเดียว ทุกองค์ประกอบจะถูกเปลี่ยนแปลง และเหตุนี้เองที่พ่อถูกเรียกว่า Heavenly God-Father

ประการที่สอง มีคำกล่าวหาว่า: “พระเจ้าคือสัจจะ” ดังนั้น สัจจะคืออะไร? อะไรคือสิ่งที่มีสัจจะ? นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องทำความเข้าใจ บางคนคิดว่าผู้ที่พูดสัจจะคือพระเจ้า พระเจ้าไม่ใช่สิ่งอื่นใด แต่คนเราจะต้องพูดสัจจะแต่ไม่ใช่เลย ความหมายของ “พระเจ้าคือสัจจะ” คือ พระเจ้านั้นมาและบอกสัจจะทุกสิ่งแก่เรา “พระเจ้าคือสัจจะ” หมายถึง พระเจ้าบอกสัจจะแก่เรา ท่านเท่านั้นที่มีสัจจะ และเหตุนี้เอง พ่อจึงถูกเรียกว่าผู้เต็มไปด้วยความรู้ มหาสมุทรแห่งความรู้ มหาสมุทรแห่งความปิติ พระเจ้าที่รู้ ดังนั้นมีบางสิ่งที่พ่อรู้ ดังนั้นท่านรู้ข้อมูลอะไร? ไม่ใช่ว่าพระเจ้ารู้ว่า “คนนี่ขโมยบางสิ่ง” แม้ว่าพ่อจะรู้ทุกสิ่ง การสรรเสริญของพ่อก็มีพื้นฐานมาจากโลกของเราซึ่งเสื่อมลงจะสามารถได้รับการยกระดับขึ้นมาอีกครั้งได้อย่างไร พ่อรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับบวงจร์นี้ และเหตุนี้เองที่มีการกล่าวหาว่า พระเจ้ารู้ ดังนั้น นี่คือวิธีที่พระเจ้าได้รับการยกย่อง และมันแตกต่างจากมนุษย์ เพราะการรู้ของพ่อแตกต่างอย่างสิ้นเชิง การรู้ของมนุษย์มีขีดจำกัด นั่นกล่าวหาว่าสิ่งที่มนุษย์รู้นั้นมีอายุสั้น และสำหรับพระเจ้าพวกเขาบอกว่าพ่อเป็นผู้รู้ทุกสิ่ง ในภาษาอังกฤษ ถูกกล่าวหาว่า “knowledge-full” นั่นคือ พ่อคือผู้รู้ทุกสิ่ง ผู้ที่รู้ทุกสิ่งเท่านั้นที่สามารถรู้ถึงสัจจะ ผู้ที่มีความรู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องจะสามารถให้ความรู้กับทุกคนได้ ถ้าพ่อเองมีความรู้และไม่ให้ผู้อื่น จะเกิดประโยชน์อะไรแก่เรา? ดังนั้น ให้พ่อรู้ แต่ไม่แค่นั้น เราได้รับประโยชน์บางสิ่งผ่านการรู้ทุกสิ่งของพ่อ และเหตุนี้เอง ที่เรายกย่องคุณสมบัตินี้ของพ่อ เราวิ่งตามพ่อ เมื่อใดก็ตามที่บางสิ่งเกิดขึ้น เราพูดว่า “โอ้ พระเจ้า! เวลาที่ท่านทำสิ่งนี้” มีความเมตตา เห็นอกเห็นใจ ชักความทุกข์ของฉัน ดังนั้น เราถามพ่อสำหรับสิ่งนี้ ใช่หรือไม่? เรามีบางความสัมพันธ์กับพ่อ และนั่นคือเหตุผลที่เราจดจำพ่อในวิธีนั้น ราวกับว่าท่านทำให้เราพอใจ ถ้าท่านไม่ได้ทำอะไรสำหรับเราเลย เราจะทุ่มเทให้กับพ่อทำไม? เมื่อมีใครบางคนช่วยเหลือลูกในเวลาของความยากลำบาก ลูกจะรู้สึกในหัวใจของลูกว่า: “คนนี่ช่วยฉันอย่างมากในเวลาของความยากลำบาก เขาปกป้องฉันในเวลาที่ต้องการ” ดังนั้นลูกจึงมีความรักต่อเขาในหัวใจของลูก ในท่านองเดียวกัน สำหรับพระเจ้า ลูกก็มีความรักเช่นกันที่ท่านช่วยลูกในเวลาที่ต้องการ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ว่าเมื่อมีบางสิ่งที่ดีเกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่ง ลูกจะพูดว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งนั้น พระเจ้าทำงานเช่นนั้น งานของพอนั้นยิ่งใหญ่ งานของพ่อเป็นงานสำหรับโลก มันเกี่ยวข้องกับทั้งโลก แต่ไม่ใช่ว่าเมื่อบางคนได้รับเงินเพียงเล็กน้อย แล้วว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งนั้น นั่นคือการกระทำที่ดีของเรา ดังนั้นเราจึงได้รับผลของการกระทำที่ดีเหล่านั้น มีบัญญัติของการกระทำที่ดีและไม่ดี เรายังคงได้รับสิ่งนั้นต่อไป แต่ผลของการกระทำที่พระเจ้าได้มาและสอนเรานั้นแตกต่างไป ความสุขชั่วคราาก็ได้รับบนพื้นฐานของสติปัญญาของลูก ความรู้ที่พ่อได้ให้เราทำให้เรามีความสุขตลอดเวลา ดังนั้นงานของพระเจ้าจึงแตกต่างไป เหตุนี้เองจึงกล่าวหาว่า: พ่อมาและสอนความรู้ที่แท้จริงของการกระทำแก่ลูก ซึ่งถูกกล่าวอ้างว่า: คาร์มาโยคะเป็นสิ่งที่สูงส่ง ไม่มีเรื่องของการละทิ้งการกระทำหรือบ้านของลูกในสิ่งนี้ พ่อเพียงให้ความรู้แก่ลูกว่าลูกสามารถทำให้การกระทำของลูกบริสุทธิ์ได้อย่างไร ดังนั้นลูกต้องทำให้การกระทำของลูกบริสุทธิ์ ลูกไม่ต้องละทิ้งสิ่งเหล่านั้น การกระทำเป็นนิรันดร สนามของการกระทำนี้ก็เป็นนิรันดรด้วยเช่นกัน ที่ใดมีมนุษย์ ที่นั่นจะมีการกระทำด้วยเช่นกัน แต่พ่อมาและสอนลูกว่าลูกสามารถทำให้การกระทำเหล่านั้นสูงส่งได้อย่างไร ซึ่งบัญญัติการกระทำของลูกจะกลับมาเป็นกลาง การกระทำที่เป็นกลางหมายความว่าลูกไม่สะสมสิ่งที่ไม่ดี

พ่อพูดว่า: พ่อได้เข้ามาสู่โลกที่มีตัวตนนี้ ในยุคแห่งการบรรจบพบกันสั้นๆ นี้ เพียงเพื่อลูก ดังนั้น อย่างน้อยที่สุด ไม่ว่าจะใช้เวลาเหลืออยู่มากเพียงใด จงคิดเกี่ยวกับพ่อในเวลาสั้นๆ ที่ลูกมี เวลาที่ลูกเป็นของบาบา อย่างน้อยก็จงอยู่อย่างบริสุทธิ์สำหรับเวลานั้น และแล้วลูกจะสร้างรางวัลเช่นนั้นที่ลูกจะไม่ต้องทำงานหนัก เวลาที่มีความพยายามเพียงเล็กน้อยที่ต้องทำ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม แม้ว่าลูกต้องตาย จงให้คำสัญญาว่าจะอยู่อย่างบริสุทธิ์ จงมุ่งมั่น ทำความพยายามอย่างเต็มที่ที่จะรักษาศาสนาของลูกไว้ พ่อบอกลูกอย่างชัดเจนว่า: เพียงแต่ทำความพยายามเป็นระยะเวลาสั้นๆ นี้ พ่อไม่ได้ให้ลูกทำความพยายามในสิ่งอื่นใด เกี่ยวกับว่า ไม่ว่าลูกจะได้รับมากเพียงใด ความพยายามก็ไร้ความหมาย

ไม่เพียงรักษาการพูดว่า: "ฉันจะทำสิ่งนี้ ฉันจะทำสิ่งนั้น โลกจะพูดอะไร? คนนั้นจะพูดอะไร? โอ้ โลกจะพูดอะไร?" เพียงทิ้งสิ่งนั้นไว้ข้างหลัง เวลานี้โลกนี้กำลังจะสิ้นสุด เวลานี้ความตายเพียงอยู่เบื้องหน้าลูก อะไรก็ตามที่ใหญ่โตและซับซ้อนที่ลูกสร้างขึ้นมานี้ ล้วนเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เวลานี้พ่อพูดว่า: เวลานี้จงเก็บสิ่งที่ไร้ประโยชน์นั้นไว้ อะไรก็ตามที่ลูกต้องการสำหรับการดำรงชีพของร่างกายของลูก ลูกสามารถทำสิ่งนั้น บัญชีใดก็ตามที่ลูกมีอยู่กับสิ่งสร้างของลูก ลูกจะต้องทำมากเท่านั้น พ่อจะไม่ดูแลสิ่งนั้น ลูกต้องดูแลสิ่งเหล่านั้น ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ต้องการ พ่อปลดปล่อยลูกจากสิ่งนั้น แต่สิ่งที่ลูกสร้างเกินความจำเป็นในเวลานี้ พ่อกำลังบอกลูกว่าอย่าทำเช่นนั้น เพราะทุกสิ่งกำลังตกต่ำลง ดังนั้น ทำไมลูกจะเสียเวลาของลูกไปโดยเปล่าประโยชน์? ลูกกำลังสัมผัสกับความทุกข์เนื่องจากความซับซ้อนที่ไร้ประโยชน์เหล่านี้ ลูกจะสามารถกลับมาเป็นอิสระจากความซับซ้อนเหล่านั้นทั้งหมดได้อย่างไร? นี่คือนสิ่งที่พ่อกำลังบอกลูก! แต่ถึงกระนั้นก็นิ่งและมีข้ออ้างมากมาย ลูกสามารถทำสิ่งนี้ได้อย่างไร? และแล้วพ่อก็พูดด้วยว่า: เพียงแต่ดู ถ้าลูกไม่ให้นิ้วของลูกกับพ่อ หากลูกไม่ให้มือของลูกกับพ่อ และแล้วพ่อจะจับลูกที่จมูกและพาลูกไปกับพ่อ ถ้าลูกถูกจับที่จมูก ลูกจะหายใจไม่ออก และแล้วจะรู้สึกเศร้าและจะต้องสัมผัสกับการลงโทษ เหตุนี้เองลูกจึงถูกบอกไว้ว่า: ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่จะให้มือของลูกไว้ในมือของพ่อและเพียงไปกับพ่ออย่างตรงไปตรงมา หากลูกไม่ไปกับพ่อแบบตรงไปตรงมา(โดยตรง) และแล้วจมูกของลูกจะเข้ามาอยู่ในมือของพ่อ และแล้วเพียงแต่ดู! และแล้วในเวลานั้นจะไม่สามารถทำอะไรได้ ลูกจะไม่สามารถทำอะไรได้ และเหตุนี้เองพ่อพูดว่า: ลูกๆ เวลานี้จึงเป็นของพ่อ จงมาหาพ่อ จงฟังพ่อ และถึงกระนั้นหากลูกไม่ทำอะไรเลย จะมีการลงโทษอย่างมากสำหรับสิ่งนั้น สำหรับผู้ที่ไม่รู้อะไรเลย มันเป็นเรื่องที่แตกต่างไป แต่สำหรับผู้รู้ สำหรับผู้ที่นั่งอยู่ที่นี้ รับฟังสิ่งนี้ และยังคงกลับมาไม่ระมัดระวัง ก็ไม่มีอะไรที่สามารถทำได้สำหรับพวกเขา เช่นเดียวกับที่มีประโยชน์สิบเท่า ก็มีการสูญเสียสิบเท่า ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวไว้ว่า: "จงเข้าใจการสูญเสียของลูกให้ดี เปิดสติปัญญาของลูกให้ดี" หากลูกเชื่อมโยงของสติปัญญาของลูกกับพ่อ ลูกจะได้รับพลัง ดังนั้นจงเข้าใจทุกสิ่งเหล่านี้ อย่าได้ลืม"

เวลานี้จงตระหนักถึงเวลาที่กำลังผ่านไป เปิดตาของลูก เปิดสติปัญญาของลูกและรับประโยชน์สูงสุดของเวลานี้ ปลุกโชคของลูกให้เต็มที่ มีคำพูดว่า: "มิตรเป็นเช่นไร ลูกก็ถูกย้อมสีตามนั้น" ดังนั้นเมื่อบางคนไม่มี dharma ที่สมบูรณ์ และแล้วลูกก็จะถูกย้อมสีด้วยมิตรมาฆา เหตุนี้เองจึงถูกกล่าวไว้ว่า: อย่าได้ยินสิ่งเลวร้าย อย่าได้เห็นสิ่งเลวร้าย อย่าได้พูดสิ่งเลวร้าย มีคนชั่วร้ายบางคนที่ไม่ทิ้งใครก็ตามไว้ลำพัง แม้กระทั่งที่นี่ และแล้วพวกเขาได้รับอิทธิพลจากกันและกัน เหตุนี้เองลูกจึงถูกบอกให้ปกป้องตนเองจากอิทธิพลของมิตร อย่าคิดว่าอิทธิพลของมิตรนั้นมีเพียงภายนอกและไม่ใช่ที่นี่ ไม่เลย ที่นี่พวกเขาก็ยังคงเดินเตร็ดเตร่อยู่เพราะมันเป็นอาณาจักรของพวกเขา ใช่หรือไม่? เหตุนี้เองพ่อพูดว่า: จงสวมเกราะของลูกให้ดี หากลูกมีเกราะของลูกอยู่ กระสุนก็จะไม่โดนลูก โยคะคือเกราะและความรู้คือดาบ จงเก็บอาวุธเหล่านี้กับลูกไว้เป็นสิ่งป้องกันอย่างดี"

มีคำกล่าวไว้ว่า: "ผู้ที่ทำสิ่งใดจะได้รับผลจากสิ่งนั้น" นี่ก็เป็นเรื่องของ การสร้างรางวัลในอนาคตของลูก ลูกจะไม่ได้สัมผัสกับรางวัลของลูกที่นี่ ไม่เลย ลูกจะไม่นั่งอยู่ที่นี้ในฐานะกูรู ทุกสิ่งเหล่านี้ลูกอธิบายให้แก่ลูก เพื่อที่จะไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดใดๆ ดังนั้นจงเก็บทุกสิ่งเหล่านี้ไว้ในความใส่ใจของลูกและรักษาตนเองให้ปลอดภัย ลูกไม่ควรพูดเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายใดๆ ที่นี่ ค่าใช้จ่ายทั้งหมดนี้จะต้องใช้เพื่อประโยชน์ของผู้อื่น เวลานี้ทุกสตาบ์จะต้องใช้เพื่องานนี้ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่อ่อนหวานและดีมาก ที่อยู่อย่างระมัดระวัง จากบัพพาดาและมาฆาของเรา ขอส่งความรัก ระลึกถึง และอรุณสวัสดิ์ อัจชะ

คำถาม: มาลา ขณะที่กำลังเดินและเคลื่อนไหว เราสามารถกลับมามั่นคงในสภาพที่สูงของโยคะได้อย่างไร

คำตอบ: ที่จริงแล้ว ชีวิตของเราต้องกลายเป็นชีวิตของโยคะที่เป็นธรรมชาติ เพราะโยคะคือศรัทธา ดังนั้น จงรักษาศรัทธาอย่างมั่นคง และกลายเป็นตัวของศรัทธานั้นในทางปฏิบัติ จงกลายเป็นรูปของศรัทธานั้น และทำการกระทำด้วยประสาทสัมผัสทางร่างกายของลูก ให้อวัยวะทางร่างกายของลูกทำงานใดๆ อย่างต่อเนื่อง แต่ลูกเองต้องอยู่อย่างถูกหลอมรวมในสภาพของการเป็นตัวมีความสุข ใ้ใบหน้าของลูกถูกมองเห็นเสมอว่าเป็นตัวของความสุขและความสนุกสนาน อย่าให้มีความคิดที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นบาปใดๆ อยู่ในสภาพของความรักภายใน ในความปิติของพระเจ้า และลูกจะไม่มีความคิดที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นบาปใดๆ ความคิดใดก็ตามที่เข้ามาในดินแดนที่บริสุทธิ์จะเป็นประโยชน์ต่อผู้คนและต่อความก้าวหน้าของลูกเอง นี่คือนิสัยที่อ่อนหวานมากที่ช่วยลูกได้มากในเวลาที่ย่ำแย่ ลูกมีโอกาสทองนี้เท่านั้นในเวลาที่จะสร้างชีวิตที่อ่อนหวานและบริสุทธิ์ ดังนั้น เพื่อที่จะสร้างสภาพเช่นนั้น ให้ทำความพยายามอีกเล็กน้อย

เมื่อเรานั่งในโยคะ เราไม่มีมนตรี การกราบไหว้บูชา หรือสวดมนต์ภายใน บนหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา บางคนมีการสวดมนต์อยู่ภายใน พวกเขาหมนลูกปัดของสร้อยประคำ เก็บเทวรูปไว้เบื้องหน้าพวกเขา และวางดอกไม้ไว้บนนั้น พวกเขาทำทั้งหมดนี้อยู่ภายในพวกเขา ซึ่งถูกเรียกว่าการกราบไหว้บูชาด้วยจิตใจ อย่างไรก็ตาม ในโยคะของเรา เราเพียงแค่อ้อมกลับมามั่นคงในรูปดั้งเดิมของเราและกลายเป็นตัวของความสุข เราควบคุมอวัยวะทางร่างกายทั้งหมดของเรา รวมถึงจิตใจของเรา กลับมามีสมาธิ และกลายเป็นตัวของความสุขของพระเจ้า สำหรับสิ่งนี้ ช่วงเวลาสำหรับโยคะของเราถูกกำหนดไว้เป็นส่วนตัวเรา นั่งและฝึกฝนในช่วงเวลาเดียวกันนั้น เราเพียงแค่อัดความสัมพันธ์ของเรา กับสิ่งต่างๆ ที่หยาบทั้งหมด สร้างความสัมพันธ์ด้วยอะแคว และแล้วการจذرจะลึกถึงจะกลับมายาดาย อัจชะ

พร: ขอให้ลูกทำให้มายาหมดสติจากระยะไกลโดยรักษามิตรของบัพดาตาไว้และกลายเป็นผู้เอาชนะมายาและผู้เอาชนะโลก เช่นเดียวกับที่ลูกรักพ่อ ดังนั้นจงให้พ่อเป็นมิตรร่วมทางของลูกด้วย และมายาก็จะกลับมาสิ้นสติไปจากระยะไกล คำสัญญาที่ลูกให้ไว้ในตอนต้นว่า “ฉันจะรับประทานกับท่าน ฉันจะนั่งกับท่าน ฉันจะปลอบประโลมดวงวิญญาณของฉันกับท่าน...” ดำเนินกิจกรรมทั้งหมดของลูกในวันนี้กับพ่อตามคำสัญญานี้และมายาจะไม่สามารถรบกวนลูกได้ การทำลายล้างของเธอจะเกิดขึ้น ดังนั้น จงให้มิตรร่วมทางของลูกอยู่กับลูกเสมอ ด้วยพลังของมิตรร่วมทางของท่านและการหลุดหายไปในการพบปะกับท่าน ลูกจะกลายเป็นผู้เอาชนะมายาและผู้เอาชนะโลก

คติพจน์: ด้วยทัศนคติสูงสุดของลูก จงเปลี่ยนสถานการณ์ในครัวเรือนของลูก

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: คงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใส มีธรรมชาติที่งายดาย และอดทนอย่างสม่ำเสมอ

เพื่อที่จะรักษากระจกของสภาพอะแควของลูกให้สะอาดและชัดเจน ให้ใส่ใจในสามสิ่งคือ: ความงายดาย ความยิ่งใหญ่ และความอดทน หากแม้แต่สิ่งหนึ่งขาดหายไป และแล้วคราบของสิ่งที่ขาดไปนั้นก็จะมองเห็นได้ในกระจก ดังนั้นไม่ว่าลูกจะทำงานอะไร อย่านำความธรรมดาปรากฏในนั้น เปลี่ยนความธรรมดาไปเป็นความยิ่งใหญ่ ให้มีความอดทนในทุกงาน และสร้างสมความงายดายในคำพูดของลูก และความสำเร็จจะปรากฏให้เห็นในงานรับใช้ของลูก